

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. B. J.**, zast. Mgr. Barborou Kolářovou, advokátkou, se sídlem Opletalova 1525/39, Praha 1, proti žalovanému: **nejvyšší státní tajemník**, se sídlem Jindřišská 967/34, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172222-7/SR-2021, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2024, č. j. 5 Ad 5/2022-58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 4.114 Kč k rukám jeho zástupkyně Mgr. Barbory Kolářové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Státní tajemník v Ministerstvu financí rozhodnutím ze dne 19. 8. 2021, č. j. MF-23860/2021-3002-19 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), převedl žalobce na jiné služební místo č. 400702 SFÚ – Sekce výkonu daní II – Odbor cenové kontroly – Oddělení cenové kontroly V. ve Specializovaném finančním úřadu podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Dále jej zařadil do 12. platové třídy a 12. platového stupně, přičemž určil jeho měsíční plat.

[2] Systemizací služebních míst schválenou vládou usnesením č. 558 ze dne 21. 6. 2021 (dále jen „usnesení č. 558“) totiž došlo ke zrušení 8 služebních míst ve 14. platové třídě a 1 služebního místa v 15. platové třídě v oddělení 1602 a ke zřízení oddělení cenové kontroly V. ve Specializovaném finančním úřadu zahrnujícím 9 nových služebních míst sestávajících z 6 služebních míst ve 12. platové třídě a 3 služebních míst v 11. platové třídě. Služebními předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021 navazujícími na vládou schválenou systemizací došlo v rámci

Ministerstva financí k vnitřní organizační změně spočívající v přesunu 3 služebních míst, včetně zaměstnanců je obsazujících, zařazených ve 14. platové třídě z oddělení 1602 do oddělení 1601.

[3] Souhrnně řečeno tedy došlo k úplnému zrušení oddělení 1602 Ministerstva financí, které čítalo 12 služebních míst. Tři z nich byla přesunuta do oddělení 1601 Ministerstva financí. Tito zaměstnanci přitom zůstali ve 14. platové třídě. Devět služebních míst bylo převedeno do Specializovaného finančního úřadu. Tito zaměstnanci byli převedeni ze 14. platové třídy do 12., resp. 11. platové třídy. Mezi posledně uvedené zaměstnance patřil i žalobce.

[4] Žalovaný (kterým byl původně označen náměstek ministra vnitra pro státní službu - k této změně v podrobnostech viz odst. 15. v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze) rozhodnutím ze dne 26. 1. 2022, č. j. MV-172222-7/SR-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[5] Žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[6] Městský soud shledal, že usnesení vlády č. 558, kterým byla schválena systemizace služebních míst spočívající ve zrušení služebních míst na Ministerstvu financí a zřízení nových pracovních míst na Specializovaném finančním úřadu, je v souladu se zákonem. Souladným se zákonem však již městský soud neshledal služební předpisy č. 4/2021 a č. 5/2021, které upravovaly konkrétní služební místa přesunutá v rámci změny vnitřní organizační struktury Ministerstva financí do oddělení 1601. Žalobce podle městského soudu již ve správním řízení tvrdil a prokazoval diskriminační zacházení s jednotlivými zaměstnanci rušeného oddělení 1602 na základě jejich věku. Za takové situace se podle městského soudu i ve správním řízení uplatnil § 133a zákona č. 99/1963, občanský soudní řád, a žalovaný byl povinen pro svůj postup spočívající v uvedené změně poskytnout racionální a objektivní zdůvodnění, které by vyloučilo žalobcem tvrzený diskriminační přístup na základě jeho věku. Žalovaný se však tomuto zdůvodnění v napadeném rozhodnutí vyhnul s odkazem na to, že v případě rozhodnutí o přesunu tří služebních míst do oddělení 1601 jde o manažerské rozhodnutí, které se žalobce přímo nedotýká, a proto ani nemůže být předmětem tohoto řízení. Pro nedostatečné vypořádání námitky diskriminace z důvodu věku tedy městský soud označil napadené rozhodnutí za nezákonné.

III.

[7] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) nyní proti napadenému rozsudku brojí kasační stížností. Navrhuje jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především nesouhlasí s tím, že by se nezabýval námitkami žalobce ohledně jím tvrzené diskriminace. Odkazuje na strany 14 až 16 napadeného rozhodnutí, na kterých se těmito námitkami podle svého přesvědčení dostatečně zabýval.

pokračování

[9] Poukazuje na to, že se žalobcem bylo komunikováno od samotného počátku tvorby změny systemizace, resp. projednávání organizačních změn. Ze správního spisu vyplývá, že první schůzky k připravované organizační změně se konaly již od počátku měsíce května 2021, neboť dne 21. 5. 2021 byli všichni státní zaměstnanci zařazení v oddělení 1602 informováni o připravovaných změnách. Na tomto závěru nemění nic ani to, že stěžovatel nebyl schopen doplnit v rámci odvolacího řízení komunikaci mezi personálním odborem a žalobcem, což blíže popsal v odůvodnění svého rozhodnutí, kdy o některých poradách nebyly vyhotoveny zápisy. Dle názoru stěžovatele však žádné diskriminační jednání vůči žalobci ze správního spisu nevyplývá a v řízení nebylo prokázáno.

[10] Oddělení 1602 podle stěžovatele čítalo příliš málo státních zaměstnanců na to, aby bylo možné vyvodit závěry o diskriminaci starších státních zaměstnanců. K přesunu tří služebních míst do oddělení 1601 došlo za účelem zachování části činností zrušeného oddělení 1602, které měly metodický charakter. Oddělení 1602 poté čítalo pouze 9 státních zaměstnanců. Zrušeno bylo jedno služební místo vedoucího oddělení a 8 služebních míst řadových státních zaměstnanců s věkovou skladbou 60, 58, 64, 34, 60, 56, 59, 36 let. Z toho vyplývá, že pro posouzení věci z pohledu diskriminace kvůli věku bylo relevantních pouze 8 státních zaměstnanců, které bylo možné rozdělit na dvě skupiny. Na 6 státních zaměstnanců „padesátníků“ a šedesátníků“, a 2 státní zaměstnance „třicátníky“. Z tohoto vzorku podle stěžovatele nebylo možné dospět k závěru o diskriminačním jednání na základě věku.

[11] Pokud se jedná o skupinu státních zaměstnanců, kteří požádali podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě o zařazení na dosavadní volná služební místa v oddělení 1601, byli tam zařazení na základě své žádosti o zařazení podané ještě před účinností předmětné systemizace. Stěžovateli nemohlo být známo, jakým způsobem se dotčení státní zaměstnanci o existenci volných služebních míst dozvěděli. Podle stěžovatelova mínění se tak stalo nejspíše díky aktivnímu jednání těchto státních zaměstnanců. Nelze klást k tíži stěžovatele, pokud někteří státní zaměstnanci byli zařazení na jiná služební místa, neboť vyvinuli větší aktivitu, popřípadě si je k tomu vybral konkrétní představený, protože takový mechanismus je v režimu zákona o státní službě zcela legitimním způsobem obsazení služebního místa, který má navíc přednost před obsazením služebního místa na základě výběrového řízení. Zařazení státního zaměstnance podle § 49 odst. 2 zákona o státní službě je také na rozdíl od institutu převedení na jiné služební místo podle § 61 odst. 1 zákona o státní službě podmíněno splněním dalších podmínek.

[12] Stěžovatel pro právě uvedené odmítá úvahu městského soudu vyjádřenou v odst. 45. napadeného rozsudku. Městský soud zde navíc mylně uvedl, že státní zaměstnanci „uzavřeli dohodu o převedení na jiné služební místo“; zmínění státní zaměstnanci si však podali žádost o zařazení dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě a dohoda o nich byla uzavřena mezi služebním orgánem a bezprostředně nadřízeným představeným. Navíc z výše uvedeného je patrné, že dva ze skupiny tří státních zaměstnanců, kteří požádali o zařazení dle § 49 odst. 2 zákona o státní službě, byli zařazení na služebním místě pouze na dobu určitou po dobu nepřítomnosti jiných státních zaměstnankyň a setrvali na služebním místě v oddělení 1601 jen po velmi krátkou dobu. Závěr, že v okamžiku účinnosti nové systemizace zůstalo v rámci oddělení 100 % zaměstnanců starších 40 let, pak vyplýval z výše popsanych kroků

jednotlivých státních zaměstnanců, nikoliv z jednání služebního orgánu, kterým by se snažil žalobce znevýhodnit.

[13] V případě skupiny tří státních zaměstnanců, jejichž služební místa přešla v rámci organizační změny do oddělení 1601, zase městský soud ve stejném odstavci 45. napadeného rozsudku dovodil, že dva z těchto tří státních zaměstnanců měli být zvýhodněni na základě své příbuznosti (otec a syn), respektive že k přesunu služebního místa Ing. K. došlo v souvislosti s přesunem služebního místa Mgr. K. Oba zmínění státní zaměstnanci, jejichž služební místa byla přesunuta v rámci organizační změny do oddělení 1601, byli v postavení řadových státních zaměstnanců, neměli postavení představeného, nebyli s to ovlivnit, jak je s jejich služebním místem nakládáno, přičemž ze spisu neplyne jakýkoliv důkaz o tvrzeném nepotismu. Stěžovatel tudíž v této části považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný. K přesunu služebních míst došlo na základě nutnosti zachovat ve služebním úřadu související metodické činnosti; právě tito státní zaměstnanci měli metodické činnosti uvedeny ve svých charakteristikách, a proto došlo k přesunu zmíněných tří služebních míst. Městský soud považuje v odst. 47 napadeného rozsudku výběr tří služebních míst přesunutých do oddělení 1601 za účelem kontinuity výkonu metodické činnosti za netransparentní právě s ohledem na věkovou diskrepanci, když zde dovodil, že „*k výkonu takto specializované činnosti byli vybráni zaměstnanci služebně i věkově mladší než žalobce, který se metodologické činnosti věnuje již od svého nástupu v roce 2017*“). Pokud však byli celkově v oddělení 1602 před přijetím organizační změny pouze 4 státní zaměstnanci „*třicátníci*“, považuje stěžovatel uvedené zhodnocení pouze na základě takto jednoduché statistiky (která nezohledňuje otázku znalostí, zkušeností a kvality výkonu služby státních zaměstnanců) za absurdní. Městský soud nevzal v potaz, že i v případě přesunu agendy na Specializovaný finanční úřad bylo nutno obsadit služební místa zkušenými zaměstnanci tak, aby byla zachována kontinuita v oblasti cenové kontroly, což odpovídalo charakteristice služebního místa žalobce.

[14] Podle stěžovatelova mínění městským soudem analogicky použitý rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2754/2014 z pracovněprávní oblasti míří na jinou situaci. Vztahuje se totiž ke skončení pracovního poměru, o což zde nejde. Nejedná se o skončení služebního poměru, ale pouze o změnu služebního poměru spočívající v převedení žalobce na jiné služební místo, které bylo podle služebního orgánu i stěžovatele pro jeho převedení vhodné. V době rozhodování o převedení již byla ostatní vhodná služební místa obsazena. Stěžovatel nijak nepopírá, že v případě převedení žalobce došlo k zařazení do nižší platové třídy, avšak městský soud presumuje, že takové převedení je žalobci na újmu. Podle názoru stěžovatele však za horší variantu než toto převedení je nutno považovat to, kdy by žalobce namísto toho byl zařazen mimo výkon služby podle § 62 zákona o státní službě, a státní službu by nevykonával.

[15] Stěžovatel má dále za to, že městský soud pochybil, odmítl-li se zabývat vhodností nového služebního místa ve Specializovaném finančním úřadu pro žalobce. Hodnocení vypořádání námitek směřujících k jednotlivým aspektům vhodnosti se zcela vyhnul, ačkoliv to je pro projednávaný případ stěžejní. Pokud by totiž vhodnost služebního místa posuzoval, musel by dojít k tomu, že uvedené služební místo odpovídalo znalostem a zkušenostem žalobce, ačkoliv bylo zařazeno o dvě platové třídy níže. To však bylo důsledkem přesunutí tohoto služebního místa z ministerstva do podřízeného služebního úřadu. Zastává-li městský

pokračování

soud v napadeném rozsudku správný názor, že organizační změny patří do rámce manažerského rozhodování, pak by na základě jeho úvah nebylo možné ze zrušovaného oddělení převést zkušené státní zaměstnance starší 50 let na služební místa u jiného úřadu, neboť by to samo o sobě představovalo diskriminační jednání, aniž by současně byla posuzována vhodnost výkonu činností na novém služebním místě z pohledu znalostí a zkušeností takového převáděného zaměstnance.

IV.

[16] Žalobce ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Odmítá, že by nebyl dostatečně aktivní ohledně snahy o setrvání na Ministerstvu financí, a naopak upozorňuje na účelové a zvýhodňující jednání s vybranými zaměstnanci, kteří nakonec na Ministerstvu financí zůstali. S žalobcem naopak Ministerstvo financí nekomunikovalo, ačkoli v soudních řízeních tvrdí opak. Námitku nedostatečného počtu osob v obdobném postavení jako žalobce pro závěr o diskriminaci na základě věku uvádí stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti, proto by k ní neměl Nejvyšší správní soud přihlížet, případně by ji neměl považovat za důvodnou. Žalobce ve svém vyjádření také nabízí svůj bližší pohled na přesun tří vybraných státních zaměstnanců do oddělení 1601.

[17] Žalobce souhlasí s městským soudem v tom, že již ve správním řízení konkrétními argumenty upozorňoval na diskriminační jednání vůči své osobě z důvodu věku, které se odrazilo v tom, že byl převeden do Specializovaného finančního úřadu a zařazen do nižší platové třídy. Stěžovatel se tím však prakticky nezabýval. Městský soud tedy jeho rozhodnutí správně zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[18] V poslední části svého vyjádření žalobce žádá Nejvyšší správní soud, aby se nezabýval pouze přezkumem závěru městského soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, ale aby věc sám meritorně posoudil. Tedy aby zodpověděl, zda byl žalobce převeden na vhodné služební místo ve Specializovaném finančním úřadu, či nikoli. Žalobce si uvědomuje, že se městský soud touto otázkou pro předčasnost nezabýval, přesto však žalobce upozorňuje, že soudní řízení probíhají již od roku 2021 a závěrem o nepřezkoumatelnosti stěžovatelova rozhodnutí sice bude žalobci prozatím vyhověno, nikoli však v meritorní otázce celého sporu a žalobce bude muset s největší pravděpodobností podstoupit další správní i následná soudní řízení.

V.

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[20] Kasační stížnost není důvodná.

[21] Ačkoliv stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, tudíž kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., obsahem jeho kasační stížnosti jsou námitky, jež spadají pod kasační důvod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy brojí jimi proti právním závěrům vysloveným městským soudem. Jelikož však Nejvyšší správní soud musí k případné nepřezkoumatelnosti přezkoumávaného soudního rozhodnutí přihlídnout z úřední povinnosti, zabýval se nejprve právě naplněním kasačního důvodu podle § 103

odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vady pod něj podřaditelné však nedovodil a nepřezkoumatelným napadený rozsudek neshledal.

[22] Jedná-li se o samotné právní posouzení věci [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], podstatou souzené věci je otázka, zda bylo povinností stěžovatele zabývat se a řádně zdůvodnit vyloučení žalobcem tvrzeného diskriminačního přístupu při převedení na jiné služební místo na základě jeho věku. Nejvyšší správní soud již nyní uvádí, že shodnou právní otázkou se zabýval v rozsudku ze dne 19. 11. 2024, č. j. 7 Ads 167/2024-36. Závěry v něm vyslovené jsou přitom plně použitelné i v nyní projednávané věci, neboť sedmý senát se v odkazovaném rozsudku zabýval převedením na jiné služební místo kolegyně žalobce, u níž nastala totožná situace jako u žalobce. Čtvrtý senát tudíž v dalším z těchto závěrů sedmého senátu vychází, neboť neshledává žádný důvod se od nich odchýlit.

[23] Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zdůraznit, že ve smyslu § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Z toho vyplývá, že předmětem přezkumu v řízení o kasační stížnosti je rozsudek krajského (městského) soudu. Uvedenou skutečnost je pak třeba mít na zřeteli při formulaci kasačních námitek. Ty musí směřovat primárně proti závěrům, ke kterým dospěl krajský (městský) soud v přezkoumávaném rozsudku. Jinými slovy důvody, které v lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se musí upínat právě k přezkoumávanému rozhodnutí správního soudu (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Neobsahuje-li kasační stížnost takovou argumentaci, je nutno na ni nahlížet jako na nepřípustnou, neboť se míjí s kasačními důvody uvedenými v § 103 s. ř. s. (viz § 104 odst. 4 s. ř. s.).

[24] Uvedená východiska jsou významná i pro posouzení nynější věci. Z napadeného rozsudku je zřejmé, že městský soud dospěl ke dvěma právními závěrům, pro které zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Jednak dovodil, že správní orgány se musí ve správním řízení zabývat účastníkem řízení tvrzenou diskriminací a tato tvrzení vyvrátit (srov. zejména odst. 40. a násl. napadeného rozsudku). Na to navázal druhým závěrem, podle něž se stěžovatel žalobcem tvrzenou diskriminací zabýval nedostatečně, což založilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí (viz zejména odst. 48. napadeného rozsudku). Právě proti těmto závěrům městského soudu tedy měl stěžovatel směřovat svou kasační argumentaci.

[25] Z kasační stížnosti však nelze dospět k závěru, že by stěžovatel rozporoval první ze stěžejních závěrů městského soudu o tom, že se správní orgány musí zabývat účastníkem řízení tvrzenou diskriminací a toto tvrzení řádně vyvrátit. Jediná kasační námitka, kterou by bylo možno s tímto závěrem městského soudu spojit, je námitka nepoužitelnosti rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 1. 2016, sp. zn. 21 Cdo 2754/2014 v souzené věci. Stěžovatel v tomto ohledu konkrétně namítal, že v uvedeném rozsudku byla řešena jiná situace (skončení pracovního poměru) než v nynějším případě (změna služebního poměru spočívající v převedení na jiné služební místo).

pokračování

[26] Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že argumentace výše zmíněným rozsudkem Nejvyššího soudu nepředstavuje stěžejní část důvodů (viz odst. 46. napadeného rozsudku), na základě kterých městský soud dospěl k závěru o povinnosti správního orgánu zabývat se ve správním řízení tvrzenou diskriminací. Tuto otázku přitom posuzoval velmi podrobně a další, resp. stěžejní závěry k ní vyslovil především v odstavcích 37. až 41. napadeného rozsudku a v navazujících částech napadeného rozsudku pak obecná východiska vyjádřená v uvedených pasážích aplikoval na nynější případ (bližší viz odst. 42. až 47. napadeného rozsudku). Této právní otázce tedy městský soud věnoval podstatnou část napadeného rozsudku a v něm vyšel jednak ze zákonné úpravy obsažené v zákoně o státní službě, zákoně č. 262/2006 Sb., zákoník práce, zákoně č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon), i v občanském soudním řádu, zohlednil také komentářovou literaturu, jakož i judikaturu vysokých soudů (Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu, Nejvyššího soudu i Nejvyššího správního soudu). Na základě takto širokého spektra rozličných podkladů a argumentace vyslovené ke stejným či obdobným otázkám pak dospěl ke správnému závěru, že posuzování diskriminace vychází především z § 133a občanského soudního řádu ve spojení s antidiskriminačním zákonem a zákoníkem práce, z čehož plyne i skutečnost, že při posouzení věci má své místo i užití judikatury civilních soudů.

[27] Přes práve uvedené je však z kasační stížnosti zjevné, že stěžovatel rozporuje použití toliko jediného rozsudku Nejvyššího soudu, který podle něj není kvůli odlišnostem na nynější případ použitelný. Jak však již Nejvyšší správní soud uvádí výše, zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu (na nějž městský soud odkazuje na dvou místech napadeného rozsudku v odstavcích 30. a 46.) představoval pouze jeden z mnoha podkladů, na základě kterých dospěl k závěru o povinnosti správního orgánu zabývat se tvrzenou diskriminací ve správním řízení. Z opakovaně zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2754/2014 nadto městský soud převzal pouze obecný závěr o tom, že i věk může představovat diskriminační kritérium, které je třeba posuzovat. Obdobné přitom plyne ze samotného § 2 odst. 3 antidiskriminačního zákona, který věk výslovně zahrnuje mezi diskriminační důvod.

[28] Nejvyšší správní soud s ohledem na vše výše uvedené k této kasační námitce shrnuje, že městský soud svůj závěr o povinnosti správního orgánu zabývat se ve správním řízení tvrzenou diskriminací z důvodu věku řádně a přesvědčivě odůvodnil a svoje závěry podpořil logickou a vnitřně konzistentní argumentací. Tu však stěžovatel v kasační stížnosti prakticky nikterak nezpochybňuje. I přes odlišnosti nynější věci a situace řešené v opakovaně zmiňovaném rozsudku Nejvyššího soudu tudíž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud své úvahy opřel mimo jiné o uvedený rozsudek, resp. v něm obecně vyjádřený závěr o tom, že diskriminačním kritériem může být i věk. Uvedená kasační námitka tudíž není důvodná.

[29] Jak výše uvedeno, navazujícím závěrem městského soudu poté, co dovedl povinnost správních orgánů zabývat se účastníkem řízení tvrzenou diskriminací z důvodu věku, byl závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Tuto nepřezkoumatelnost městský soud spatřoval právě v tom, že se stěžovatel, ač k tomu byl povinen, nedostatečně zabýval žalobcem tvrzenou diskriminací z důvodu věku. Stěžovatel s tímto závěrem nesouhlasí a má

za to, že napadené rozhodnutí obsahuje k uvedené otázce dostatek důvodů, a je tudíž přezkoumatelné.

[30] Ani uvedené kasační námitky však Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit. Naopak souhlasí s městským soudem v tom, že žalobce v průběhu správního řízení přednesl zcela konkrétní argumentaci podporující jeho tvrzení o tom, že považuje výběr tří zaměstnanců, kteří na rozdíl od žalobce zůstali na Ministerstvu financí, za neobjektivní a neracionální, a ve svém souhrnu zapadající do mozaiky postupu služebního orgánu vedoucího k přesunu žalobce a dalších zaměstnanců vyššího věku do jiného služebního orgánu. Kritérium věku současně představovalo podstatný obsah žalobcovy odvolací námitky, kterou byl povinen stěžovatel vypořádat a v odvolacím řízení řádně posoudit. Stěžovatel se však této námitce nevěnoval dostatečně. Jediné vypořádání se s touto námitkou ve vztahu k věku žalobce lze nalézt na str. 15 v posledním odstavci napadeného rozhodnutí. Zde stěžovatel uvedl, že *„[d]le odvolacího orgánu z vyjádření služebního orgánu, jakož i z podkladů doplněných do spisového materiálu v rámci odvolacího řízení, vyplývá, že v případě všech státních zaměstnanců bylo postupováno s ohledem na individuální okolnosti a jednání dotčených státních zaměstnanců, přičemž z těchto podkladů ani z jiných podkladů řízení o převedení účastnice řízení na jiné služební místo nijak nevyplývá, že by k namítané diskriminaci mělo dojít.“*

[31] Takové odůvodnění vypořádání námitky týkající se diskriminace z důvodu věku však podle Nejvyššího správního soudu neobstojí. Je třeba přisvědčit městskému soudu v jeho závěru, že přes zcela konkrétní tvrzení a prokazování toho, že v rámci realizace rušení oddělení 1602 docházelo k rozdílnému zacházení mezi různými zaměstnanci téhož oddělení, přičemž *„spojující linkou tohoto rozlišení byl věk jednotlivých zaměstnanců“*, které poskytl žalobce, se stěžovatel vypořádání těchto tvrzení vyhnul s poukazem na to, že uvedená změna představuje manažerské rozhodnutí. Stěžovatel nijak konkrétně nereagoval na námitky žalobce a odůvodnění, které k uvedené námitce žalobce v napadeném rozhodnutí nabídl, bylo pouze velmi obecné a vágní. O tom ostatně svědčí i obsáhlé odůvodnění přesunu vybraných zaměstnanců do oddělení 1601, které stěžovatel poskytl ve vyjádření k žalobě, stejně jako i nyní v kasační stížnosti. K takovému „dodatečnému“ odůvodnění však nelze přihlížet. Má-li být rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby důvody, pro které rozhodl tak, jak rozhodl, byly obsaženy právě a jen v tomto rozhodnutí, a nikoliv v jiných dokumentech či vyjádřeních. Shodně na tuto otázku nahlíží i ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu, která zapovídá doplňování chybějícího odůvodnění správního rozhodnutí v soudním řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 4. 8. 2021, č. j. 10 Afs 352/2019-26, bod 28). Městský soud tudíž dospěl ke správnému závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť o stěžejní otázce týkající se tvrzené diskriminace z důvodu věku neobsahuje dostatek konkrétních a na žalobcovy námitky reagujících důvodů.

[32] Pro úplnost Nejvyšší správní soud k žádosti žalobce obsažené v jeho vyjádření ke kasační stížnosti, aby posoudil i meritum věci, tedy vhodnost nového služebního místa ve Specializovaném finančním úřadu pro žalobce, uvádí následující.

[33] Již výše Nejvyšší správní soud poukázal na to, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (městského) soudu. Městský soud

pokračování

v nynějším případě zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost a otázkou vhodnosti nového služebního místa pro žalobce se prozatím správně odmítl zabývat, neboť k přezkumu této otázky bude moci přistoupit teprve poté, co stěžovatel řádně (tedy přezkoumatelně) odůvodní svůj závěr o nediskriminačním jednání vůči žalobci (viz též odst. 54. napadeného rozsudku). Tím spíše se posouzením vhodnosti nového služebního místa pro žalobce nemůže nyní zabývat Nejvyšší správní soud, který plní roli soudu přezkumného, nikoliv nalézacího.

[34] S ohledem na vše výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že městský soud se žádného pochybení v právním posouzení věci nedopustil a kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tudíž není naplněn.

VI.

[35] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[36] Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci žalobce, proto Nejvyšší správní soud zavázal stěžovatele k náhradě mu vzniklých nákladů řízení o kasační stížnosti.

[37] Žalobci takto náleží náhrada nákladů tohoto řízení ve výši 4.114 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), účinné před 31. 12. 2024; shodně dále] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Ačkoliv zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho předchozí úřední činnosti tato skutečnost známa, a proto se odměna a náhrada hotových výdajů této zástupkyně zvyšuje o uvedenou daň ve výši 714 Kč (21 % z částky 3.400 Kč). Náhradu nákladů řízení v celkové výši 4.114 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupkyně žalobce v přiměřené lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n**ejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. července 2025

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu